

У Новоме Саду 30. јуна 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

Куд се гони српска војска.

Куд се гони српска војска
Уморена од Сливнице?
Она не зна. — Ал је брижно
И суморно свако лице.

Да л' је кака виша мис'о
И задатак свете цели?
Да је тако, сви би били
Обасјани, превесели.

Да л' се стара љага спира?
Да л' се терет какав скида?
Да ли мудрост снаге збира?
Ил се боље доба зида?

Не диже се з а т о војска
Са огњишта хладног свога, —
Већ се боје несретници,
Боје с' суда праведнога.

Место да се у прах згњире,
Па повикну: милост, роде!
Из паклених мисли њини
Избијају непогоде.

Света тужност диже с' од сна,
Скупштинаре на збор куни.
Бајонети сад су оштри —
(На Сливници беху тупи).

Развратници, одпадници
Уставну су метли маску —
Да понове, да доврше
Пусту игру рабагаску.

Цичи гуја у процепу,
— Ал не трпи таке муке.
Овде мораш у робове,
Аво нећеш у хајдуке.

Црна је то облачина
Над Србијом што се њија.
Заукаће кукавица —
Али коме? — али чија . . .

У Београду.

П—ц.

Шетња по свету.

XXVIII.

„Видео сам сто курјака!“ хвалио се неки познати
лажов.

„Та ваљда неће бити баш сто,“ примети му је-
дан познаник.

„Но ако није било управо сто, а оно је зацело
било бар педесет,“ одговори лажов.

„Та иди, човече, откуд педесет курјака? То про-
сто не може бити.“

На то је лажов опет спустио број курјака, а кад
му је и даље познаник изражавао своју сумњу и не-
веровање, онда је лажов непрестано спуштавао број
„виђених“ курјака, док на послетку не рече са
свим најивно.

„Па шта је онда до сто врага пушнуло у дбуну?“

Ова је прича опште позната, али за што сам је
ја овде опет подгрејао?

То је врло лако погодити, ако се сетимо каме-
ничке беседе и Иванићевог затвора. Кад сам читао
новинарске извештаје, како је каменички начелник
затворио Иванића за то, што је наздравио омладини,
Нанчићу и Оберданку, како је каменички начелник
хтео наздрављача да спасе, али овај остаде упорно
при својим велеиздајничким речима у споменутој здра-

вици — ја сам онда од срца жалио тог нашег младог радника на јавноме пољу. Није богме ни шала да због велеиздаје робује у Хрватској бар две године дана. Али хвала богу, од сто курјака изиде на по-слетку да ништа није ни шуснуло и тако наш српски лист „Браник“ има потпуно право, кад вели, да не ваља правити од муве медведа. Само да ми је знати, ко је у овом случају био мува, а ко медвед. Ја држим, да је мува и то зла мува био онај, који је Иванића затворио, а медвед, но ако му је воља, нека се још једаред јави.

Него тамо у Каменици мора да има врло паметних људи, кад чак и власт верује, да се један човек преоблачи у женско одело и као девојка или жена по народу агитује за преврат. А паметни морају бити за то, што је од те болести patio и покојни Бурназ, који је држао, да га омладина у Вршцу преобучена у женском оделу чека ноћу да га убије, а за тим су сиромаша одвели у лудницу, одакле је послат био у Арад, где је у Моришу скончао. У осталом, ја се том виспреном каменичком проналаску нимало не чудим, јер се показало, да су многи наши људи жене, па власти као држе, да се наши енергичнији људи стиде мушких хаљина, те се бацају у женско руво, кад хоће да коју мушку рекну.

И то би била свакако анархија, али коју нису произвели „анархисте“, већ баш нотабилитети, којих род никако да се утре у српском народу, а то би требала да је сад задаћа свију свесних родољуба. Само молим да ме нико криво не разуме. Ја немам ништа против женског рода, али ми је криво, кад су мушки — жене и то као што је потурчењак гори од Турчина,

тако је пожењен човек гори од жене. Преслица и вар-јача су дика у женској руци, али у мушкој су брука и срамота. Прегача је женски украс, а на мушком је жиг срама, па још кад мушки, ма били новинари, почну разносити разне неистините гласове, онда богме тешко да нису претекли сегединске пиљарице.

Но хвала богу, тако далеко још нисмо дотерали. Пут, којим је моментана срдба пошла, тај ће се оставити, па кад буде требало заједнички бранити наша права — ја сам уверен, да ћемо онда сви раме уз раме стојати и м у ш к и се борити.

Браник ће бити онда свако од нас, а под народном **Заставом** бићемо сви испуњени! . .

Милисав.

У Ш Т И П Ц И.

Кад се чуло, да је Русија укинула слободно пристаниште Батумско, онда јој је Европа подвигнула: „Море ви сте **згазили** на берлински уговор.“ На то је одговорио Гирс: „Није истина; ми **стојимо** на берлинском уговору, а на то смо се и обвезали.

Прво смо читали о босанским рђавим чиновницима, па тек онда о тамошњим хајдучима. Прво смо читали: „ови и ови су се побесили,“ па тек онда: „ове и ове су обесили.“

Читам: „Српска је **скуштива** отворена.“ И дај боже да буде **отворена** према свима и свакоме.

Колера је дошла већ до нас, а наше општине не

ПОДЛИСТАК.

Н е ч и с т.

Хумореска.

(Свршетак.)

Мало по мало и дан прође; наступи опет вече. Газда Јеша, како је накупио доста сува грања и сместио на гомилу поред оне шупље врбе, коју ипак није имао куражи да напусти, наложи сад ватру и почне печи сланину. Кад је свршио, а он вечера. После вечере захити у пешир воде из дунавца и добро се напије. У том се већ прилично смрело.

Пошто је прошле ноћи врло мало спавао, извали се газда Јеша да спава. (Почетка је тврдо спавао, после се чешће будио, јер су га комарци јако узнемиривали, а боме де рицки комарац уједе ту боле. Најзад око поноћи а можда мало и доцније расани се са свим и устане да наложи ватру, не би л' тиме растерао комарце проклете. Намеће на једну гомилу нешто сува грања и запали. Грање суво, па почне одма горети. Газда Јеша почне пунити лулу, и баш кад хтеде поћи да запали, у мал' се од страха није мртав пружио на земљу. А и како да се не устави. Шта мислите, наједаред се створио ђаво пред њиме. Не мојте да нам се смејете јер газда Јеши није ни мало до смеја. Није то шала гледати ђаволу у очи. Шта мислите, угурсуз један. Метуо на главу неки качкет, за качкетом неко дугачко

перо. Лице му је испуњено, као газда Јешин нос, а малим очима само жмирка и кези се на газда Јешу. На једно раме обесио неку широку шарену кабаницу а на друго пушку, испод кабанице пак вири му сабља димишњија. Сад кажите да то није ђаво.

Незна газда Јеша ни како му име, ни ди је ни шта је. Само избечио очи па гледа у буди бог с' нама, а овај опет у њега. Трајало је то неколико минута, а ђаво се никако не удаљује. Газда Јеша шта ће не мож' никако да дође себи, не мож' да проговори баш ни речи. Хоће да измане буџом, ал' нема снаге. Хоће да пита ко је, ал' не мож' кад проклетиња непрестано у њега шкиљи. Бар да су му вашке ближе, пак да их напујда на тог гнусног гада. Јест, ал' вашке одоше за стадом, које се већ и само кренуло да пасе.

Најзад једва мало дође себи па онако клекећки узме мало грања и метне на ватру не бил' тиме чудо одгонио. Ајак. Поста ђаво још безобразнији, и он узео малу границицу па бадио у ватру, и опет стоји и опет шкиљи у газда Јешу који умире од страха. Он за грање а ђаво за грање, он пође овцама и ђаво за њиме, он стане и ђаво стане. „Ху, мајко божја, што ћу ти,“ вели газда Јеша. Ваво само стоји па шкиљи у њега као маче у жијак.

Најпосле окуражи се газда Јеша па зграби своју буду, измахне коликом је год снагом могао, тако да је у свом очајању и зажмурио. Батина жуц о земљу, да газда Јеши мал' не отпадоше обе руке, а кад прогледа а ђаво се онако

предузимају никакве мере. Види се како смо сломијени, кад ни против оваког зла, не смемо енергично да — оповирамо

* * *

У Азији је обичај, кад је колера у највећем бесу, онда свака општина наручи велики број мртвачких сандука. На то се чека и код нас. Против азијатске колере, употребићемо — азијатска средства. Да смо весели.

* * *

Наш министар просвете, Трефор, добио је орден Св. Саве. Баш је враг тај краљ Милан! Како су почели. Трефор и Анђелић, поред св. Кирила и Метода још би забранили светковину Св. Саве. Сад кад је Трефор примио орден Св. Саве, неће бар моћи казати: „Св. Сава, није вам био светац.“

* * *

Под министром просвете Трефором дошли смо докле, да се у Угарској подижу већ и коњима споменици.

* * *

Па боже мој, хоће ли и гроф Фестетић, који диже свом коњу споменик, бити подарен из Србије каквим орденом?

* * *

Надамо се да ће бар у тој прилици краљ Милан оставити Св. Саву на миру, и дати Фестетићу орден — краља Милана.

Θ.

саком-нак створио на врби. Кад газда Јеша то вите он што журније могаше трч' ближе магарцу, зовну га онако по чобански, а кад му се увоња приближи он му с' бади на гола рамена на воштац преко рита на долину а овом што брже магаре могаше према селу.

Код газда Јешине куће већ сви поустајали. Машиниста је већ спремио довољно паре и ено га звижди и позива сваког на своје место. Већ је скоро три сахата. Машина бруји. Сваки гледа свога посла. Наједаред кајиш са великог точка прасну доле, машиниста заустави stroj, раденици стали да одану за који секунд, док се кајиш опет не стави на чочак, кад у тај пар магарац у највећем трку униће у двориште носећи на своји леђи — шта мислите кога? — Газда Јешу? — Не. — Већ баш самог ђавола. Сви да се покоче од смеја, који су у ђаволу познали обученог мајмуна, а синови газда Јешине најозбиљнијим лицем трч' на улицу да виде ко то запомаже. Кад тамо а газда Јеша колико је дуг лежи сав прашњав по сред пута, и јауче, јер се беше јако угрувао. А и није шала спасти с' магарца кад је овај у највећем трку. Можда ћете и нехотице запитати од куд ђаво сад опет у селу? Ево од куд. Кад је газда Јеша седао на магарца, није ни приметио, како се ђаво сишао с' врбе и посалио за његова леђа. Све док није дошао на две три куће пред својом, није газда Јеша обртао главе, да види где је ђаво, а кад се овде окрену и опази га за своји леђи а он љос с' магарца у прашину и то тако јако, да су му се сва ребра кршити

Ђира. Ух како си блед! — Погађам о чему би хтео да говориш, а незнаш како да почнеш.

Спира. И ти сав дрћеш, — јел да би волео кад би ћутати смео.

Ђира. Ајде да данас и не почињемо, Јер ја зацело држим да уредник „Браника“ није био код куће, кад се денунцијант крдом

увукао и поштен лист својим упљувком умелао.

Спира. Ајде да дочекамо изјаву.

Ђира. Ајде да дочекамо изјаву.

Ђира. У Србији је сад овако: коме полиција не да пасош, тај не сме на скупштину.

Спира. То је много. Ал ја ипак знам нешто још више.

Ђира. Да чујем.

Спира. Кому скупштина да пасош, — тај може ако хоће чак у Америку.

Проба пера.

СХЛШ.

Из брачних живота.

Сима има Катку.

Андра има Пелу.

Коста има Натку.

Стева има Јелу.

почела. Дошав мало себи почне од бола запомагати, а у тај пар дођу и синови и петљајући уведу свог престрављеног бабу у кућу.

Кад је газда Јеша дознао од машинисте и др. да то није ђаво, већ обичан мајмун, ког је и он, газда Јеша, по вашарима и комедијама морао видети — он се окрену двару, не могао од стида ником у очи гледати.

Сутра дан, дошао беше у село К. један доста хабено обучен капуташ. Одма се могло приметити да је комендијаш, јер је кочијашио на великим, арђевима покривеним колима. Стаде поред селске куће, сиђе доле и запита за општ. кнеза. Кад га пустише кнезу замоли он учтиво, да би кнез имао доброту те да да добовати, и распитати е да ли је ко од месних становника нашао где тако и тако обученог мајмуна, који је услед рђава поступања — батина — утекао од њега. Кнез се слатко насмеје и упуту комендијаша газда Јешиној кући, где овај на велику своју радост, а на грдну срамоту газда Јешину, ком су се по свом селу смејали, — нађе своје живинце, које су у газда Јешиној кући за читави 36 сах. ранили крушкама и јабукама и правили којекакве шале с њим.

Тако је прошао газда Јеша. Баш прави Црногорац! — Жалосна му мајка.

Милован Кузмановић.

Лука има Сосу.
Влајко има Босу.
Мирко има Цанду
— А Цанда команду.

СХLIV.

Један млади ватрењак.

Један млади ватрењак
Слободи се клео:
Само за те жртвоваћу
Крв и живот цео.

У ватру и у воду
Ја ћу ићи за те.
Љубићу те, бранићу те
— Док ме не потплате,

Г—д—н.

П у с л и ц е.

* * * Чланак 59. берлинског уговора збрисало је време и околности. На то празно место предлажемо овај текст: „кад се зуб почне крњити, онда га треба из корена vadити, да се уштеди много жестоких болова и невоља.“

▲ Добро нам је дошао маџар Мочари. Али ни он нас не може извући из наше мочарности.

4. Неки говоре да је Јов. Ристић пао у немилост. Други опет шапћу да је Пера Теодоровић пао у милост.

5. Штета што је умр'о Синан-паша. Он би сад зацело добио орден св. Саве.

— „Видело“ и „Наше Доба,“ што се већма лижу све су прљавији.

— „Видело“ је родило Данића, а Данић је обрнуо стару загонетку овако: пуна школа врата, ни од куда ђака.

△. Сад већ знамо зашто се Гарашанин не туче са Драгишом. Како да се туче, кад га је Драгиша већ утукао.

○. Од 10—12 дуга може се направити лепо буре. Али од 300 милијона дуга прави се само кубуре.

×. Даклем г. др. Јован Ђурић постао је поджупаном. Е сад и „Стармали“ верује, да он није видио кад су бана чепали.

□. Проналазак лека против филоксере све нас је обрадовао. Само је малер што се интелегентне филоксере не лече црвеним кукурузом.

Ex tempore.

Молио се Анђелић:
Боже — или враже,
Зали нешто, што „Браник“
И „Застава“ каже.

Нек цветају докази
Уста или пера,
Да ј' интелегенција
Права филоксера.

А још већма, молим те,
Нек у доказ ступа,
Да је (барем за сада)
Народ маса глупа.

Мени друго не треба,
Ја ћу имат' мира
Док се тако питање
У њих вентилира.

○ ○
Тиса вели! Охохо!
Не могу вам касти,
Како штучем те ваше
Племените страсти.

○ ○
Гарашанин ликује
Од милине саме:
Нек се стреле истроше,
Пашће мање на ме.

○ ○
Босна гледи, баш ка'но
Сироче са стране,
У моралну обрапу,
Хај у војвођане.

Њене сузе сливају с'
Па у очај хите,
Питајућ' нас: По богу,
Звате л' шта чините?

○ ○
А Стармали признаје:
Има филоксера,
Данас више нег што је
Чврстих карактера.

Ал нека је десетина
Која стопе следи
Светозара јединог —
То милијон вреди.

Па ако се не грде
Са разлика мали
Па ако се не једу
Као канибали,

Онда с' може радити
Да се ране лече.
Иначе нас никад нигде
Нико вермат' неће.

Није свако: филоксер
 Ко из школских дође клупа.
 А наш народ за цело
 Није маса глупа.

— а —

Политика из „дечијег света.“

Мали Алекса, Србин коме је прошло тек 10 година бави се са својом матером у купатилу Слијачу, у Угарској, а написао је одонуд свом оцу у Београд овако писмо:

Мени се веома допада овде, јер ту и косови певају мађарски. Чуо сам како косови сасвим разговорно звижде: „jõ a bigo,“ (долази судац.) У Угарској играју судци такву улогу, да их се и косови страше. Ја сам необично заволео мађарски језик, до сад сам већ научио 400 мађарских речи. Молим те оче, да ми нађеш мађарског учитеља и да купиш у Будимпешти кућу и мало пољско добро у Угарској, јер бих волео да пробавим овде међу Мађарима бар 4—5 месеци сваке године. Упознали смо се са бароном Белом Радовинским, а барон Радовински је велики господин, јер је он I. зет моћног Коломана Тисе, а II. он је велики жупан једне велике жупаније, а поред свег тог рукује се он са свим обичним људима, као што сам баш ја сам видио.“

Прво да кажемо од куд нами то писмо. Превели смо га из мађарских новина, које га са полуваничне стране добише из Београда. А сад да кажемо ко је писао то писмо. Са „званичне стране“ уверавају да је то писмо писало кумче руског цара ослободиоца Александра II. дете, које се родило кад су у Србији грували топови за српско ослобођење, писао га је краљевић Александар од Србије.

Но да будемо озбиљни. Као што се види, не стара се само „Стармали“ за рубрику из „дечијег света;“ него и београдски пресбирос. Али се нами чини, да београдски пресбирос измишљава и протурује лажне ствари под насловом „из дечијег света.“

Већег безобразлула од овог није могао београдски пресбирос никад измислити. Српски краљевић хоће бајаги из коже да искочи од радости, што у Угарској и косови певају мађарски, он се диви оним људима који су зетови „моћног“ министра Тисе, па се после чуди, што тако велика господа сасвим обичним људима пружају руку. Не, не! Тако ласкаво и удваралачко писмо не може написати дете. Моћног министра Тису хвали београдски пресбирос, то одавно знамо; они одроди тамо могу се и чудити кад велики господин пружи „обичном човеку“ руку, а детету то не може бити чудно.

Ми одиста не знамо, каква је голема невоља званичним круговима у Београду, да измисле ово писмо и да га даду штампати. Хвалили су они и до сад Тису, ал нису зато морали издавати српског краљевића за једну улицицу. Или би ваљда хтели званични кругови београдски да узмемо то писмо као дело малог краљевића Александра. „А какво би то онда било васпитање које му дадoste господо?“ — морали би питати.

Зар сте ономе, који може да буде негда владар Србије, улили такав респект од моћног Тисе? Зар сте то дете тако охоло образовали, да се оно чуди, кад велики шупан пружи „обичном човеку“ руку? Како сте омилили том детету његов народ и његову отаџбину, кад он нема других жеља, но да пола века проведе дегод у Угарској и то баш међу Мађарима?

Мучно је о том и мислити. Било овако ил онако, то писмо краљевића Александра које на срамоту Србије доносе данас све мађарске новине, неће никоме донети части. А било то писмо право, измишљено, ил дотерано од београдског пресбирова, оно се не би смело отправити на јавност без нарочите дозволе краља Милана.

Нас је стид, што се овако што десило.
 У Београду 30 јуна 1886

ат.

Изгореше.

Спалио сам сто песама.
 Али јављам свима:
 Ја то не би учинио
 Да не беше зима.

Спалио сам сто песама, —
 Моја чеда прва.
 Ја то не би учинио
 Да сам им'о дрва.

М. I.

КОЛКО људи толко ђуди, свако друкче суди.

I. Шта је то: зора?

Зора је апстрактан појам, који се не може идентификовати ни са парцијалним тоталитетом ноћи, ни са тоталном порцијалношћу дана. (Рекао један млад и зелен Candidatus Philosophia). Зора је уздисај звезда, што морају да зајмуре пред величанством сунца. (Тако вели појета). — Зора је оно време, кад мој муж долази кући (тако рече једна [у име многих] жена). — Зора је именица женскога рода, која се употребљује само у singularu, — осим ако је какво презиме, н. пр. Лука Зоре. (Рећи ће какав филолог). Зора је женско име, и то најлепше на целоме свету; мајка је зове Зорком, а ја Зорицом. (Вели мој заљубљени пријатељ Андрија). — Зора није ништа друго него један лист, који сам ја уређивао, — као год што је и „Видело“ лист, који је мене уредио. (Исповест Т. С. В.) Зора је нешто, што се не слаже са мађарском државном идејом, јер она забели, заплави и зарумени, а то није тробојница мађарска. (Асмонђа Paprika Laczi, привилегирани угарски патриота). — Зора је у нашем протоколу записана, као врло зазорна персона. (Начелници полиције). — Зора је неко ђачко друштво, којег ја нисам члан. (Вели један осмогодишњи медицинар у Бечу). — Зора је сасвим излишна ствар; јер ја могу јутрење свршити заједно са службом у десет сати. (Вели поп Штолић из комотника). Зора је оно о чему у-

гњетѐви народи са ња ју, и тиме доказују да спа-
вса ју. (То би рекао „Стармали,“ — да ја нисам
истрчао као ждребе пред руду).

(Продужиће се.)

Ако кр. Милан још дуже узвлада шта ће бити ?

Поделиће Србију
На двије партаје.
То јест на хајлуке
И на полицаје.

Калимегданџија.

Мртве душе.

У 78. броју „Сарајевског Листа“ читамо, да је по
званичном извештају месеца јуна о. г. у Сарајеву умрло
56 душа. (Једна је душа умрла од запалења плућа; осам
душа умрле су од сушице и т. д.)

Ми смо хтели ово да стрпамо у Бубнуотеку, — али
смо се брзо сетили, да то има дубља смисла. Док су Турци
Босном владали тукло се по табани, набијало се на колац
и т. д. али то се све тицало тела. А сад нам ево црно
на бело (по званичном извештају) да под благодетном ци-
визацијом — умиру душе.

Сувремена поука.

Кад се гдегод Голијати
сваде и потуку,
нек се мали људи склоне,
у буџак повуку,
Јер код такви крупни ствари
може да се деси
да невина тебе снађу
од помаме беси;
па сву своју трошну снагу
можеш ту да смлатиш,
и — — — трошкове око свађе,
још одозго платиш !

Др. Казбулбуц.

Анђелићево умствовање.

Кад може римски папа бити Лав, што не би ја могао
бити бар — хијена ?!

Задовољство.

При зимњој бури потоплу собу,
Хладовинице у жарком добу;
довољно хране души и телу,
женицу красну, ко вилу белу,
искреног друга; — па вина стара,
па онда доста, по—доста пара; —
— — — Дотле је жеља лојалитета —
Све друго славној полицији смета.

К.

„Хенџијев — паприкаш“.

Баш кад су уличне демонстрације највећма бесни ле
у Пешти, нашо се неки практичан хотелије пештански,
који је од старог меса скуваном паприкашу наденуо име
„хенџијев паприкаш.“

— Та ово се не може јести ! викнуће нека брвата
мађарина,

— Господине ја сам тиме хтео посведочити да Хен-
џијево име неприличи код нас добро ни за паприкаш —
одговори досетљиви гостионичар, знајући да ће са том
примедбом продати хрђави свој паприкаш, јер се ма и нај-
мање бацио блатом на Хенџија што се код мађара већ у
„хазафишаг“ рачуна.

За бубнуотеку.

Од здравица Светозара Марића о св. Николи 1885.
на здравицу кнезу Николи :

Поштована господо ! Кад се Србину здрави, Ср-
бин мора и отпоздравити. Велика милост твоја боже,
кад смо дочекали звезду највећег Србина. Србин је
Србин, мати је мати, звезда је звезда. Једна звезда
стоји на небу, а испод ње облак. Није то кенгура,
то је човек. Није то цвет, као што су цветови по мо-
јој ливади, то је трандофил. Високославно српско по-
њатије њега прати. Да га бог поживи, да дочека нашу
славу, да се и ми просветимо. Свети дух, српски дух.
Књаз је књаз, српски господар — пољубимо га браћо
у ваздуху — он ће то знати. Та њега зна и Беч и
Русија Та умри Србине па онда ћеш видети твоју
славу, твоје очи. Бог га живио ! — Да бог поживи
поњатије, које ствара на спасеније.

— Мати ! Што ти тако ћутиш, кад месиш баглаву ?

— А шта знам говорити ?

— Па реци на пример : Перице, ево и теби мало
грожђа и бадема.

(Код барутане)

Шетач. Може ли се овуда проћи.

Стражар. Може, — ал није слободно.

— Габоре !

— Шта заповедате, господине !

— Казао сам ти да оставиш врата отворена. Зашто
ниси послушао ? Сад је сав дим остао у соби.

— Па могао је изићи. Врата нису била закључана.

„Чувствително срце.“

„Боже мој! Ала то дете има чувствително срце“
— рећи ће прија Макра — чим га отац почне да туче,
таки бризне плакати.“

Једном тврдици који је на самрти лежао — дође лекар
и искаже му да има јошт 48 сати живити, болесник чувши
то рече: О, то би што страшно било, та ја сам газди до
Ђурђева дана кирију платио, а то су јошт 3. месеца донде?

- А. Честитам, честитам! чујем да си испросио ђевојку?
Б. Хвала лепо, тако је; рад сам да се оженим.
А. Па из кога је места твоја будућа?
Б. (Каже му из кога је места).
А. Шта наопако?! Гледај за бога, па поквари одма
целу стар!
Б. А што?
А. Та, знаш, — и моја је жена одатле!

ДАШТАЊЕ.

За већу децу.

Д. Е. Н. У. Н. Ц. И. Ј. А. Ц. И. Ј. А.

Од ових тринаест писмена (несретан број) састави
нешто, што није подло ни гадно; што је кадро да
духове умири; да расцеп изглади; да борбу против
општи душмана оснажи; и веру у бољу будућност
укрепи.

Стармали*)

*) Немојте узалуд ни покушавати. Ја сам се мучно читаву
ноћ. Али од ти 13 писмена не може се саставити ништа добро „Стар-
мали“ вас само вара, — јер је рад и сам себе да превари.

Слагач.

СТАР МАЛИ

На ПРЕТПЛАТУ НОВУ
Позвати вас смемо —
Да не застанемо.

- Да не закуњамо, —
Да не закуњате.
Да не задремамо, —
Да не задремате.
Да се не сплетемо, —
Да се не сплетете.

Да не малакшемо, —
Да не малакшете.

2 фр. до краја године. 1 фр. за јул, ав-
густ, септембар — за Аустроугарску.

За Србију „Стармали“ није забрањен, само
што га обично помрчина поједе но пошто та по-
мрчина не може дуго трајати (ако је са свију
страна склептамо) отварамо предплату и за Ср-
бију. До краја год. 5. за једно тромесечје 2½
динара.

Предплата се шаље на издаватељство овог
листа у Нови Сад.

„Стармали“.

Новије књиге и музикалије,

послате уредништву на приказ.

Слике из времена реформације. Написао Стојан Бош-
ковић. У Београду у краљ. српск. државној штампарији.
1886. Цена 1 динар или 50 новч.

На селу и прелу. Слике и прилике из српског на-
родног живота. Написао П. Адамов. (Издање уредништва
„Стражилова“). У Новом Саду, штампарија А. Пајевића.
1886. Цена 60 новч.

Novi bič. List za Šalu i Satiru. Излази двапут месе-
чно у Загребу. Власник и уредник Нестор Поточњак. Го-
дишња претплата 2 фр 50. на по год. 1 фр. 25. — на
три месеца 65 новч.

Русанђанке. Шест песама за мешовити збор. У духу
певања српског народа. Од Роберта Толингера. Изашло
као прилог уз часопис „Гудало“. — Цена 1 фр. 50 новч.

Два пријатеља. Приповетка. Написао А. Р. Ле Саж.
— Издање књижаре Браће М. Поповића. У Новом Саду
1886. Цена 35 новч.

Грофица Сара. Роман у два дела написао Жорж Оне
превео Бранко Мушички. Први и други део цена 2 дин.
или 1 фор. Београд, књижар издавач Петар Ђурчић. Кр.
срп. државна штампарија 1886.

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

СВЕТА ГОРА АТОНСКА

ИЗРАДИО

АЕ. МИТРОПОЛИТ СРПСКИ МИХАИЛ.

ЦЕНА 60 НОВЧ.

Растуривачима дајемо књижарски рабат
Ко унапред новац пошље добиће књигу са на-
плаћеном поштарином, Штампарија А. Пајевића,

у Новом Саду.

Предао сам у штампу дело:

КАЛЕМЉЕЊЕ ЛОЗЕ

КАО СРЕДСТВО ПРОТИВУ ШТЕТЕ ОД ФИЛОКСЕРЕ.

Са сликама израђено по жељи сталне комисије противу филоксере, која је дело прегледала и препоручила.

Дело ће изнети до 4 штампана табака (обичне осмине). Биће готово и моћи ће се разаслати до 1-ог августа ов. год. Цена је пола динара (30 новч. а. вр.). Продавцима и скупљачима ставиће се на расположење за 5 динара 12 комада; а за 10 динара 25 комада. — Молим моје пријатеље, који имаду доброту примити се скупљања претплате и растурања ове књижице, да ми јаве о броју претилатника, до Петрова дна, како не бих штампао више но што се може распродати. — Новце треба слати на потписаног *поштанском записницом*, или како је коме удесније. — Наши виноградари пропадају брже но што мисле они којима филоксера зараза још није у госте дошла. То сад знају и верују сви по округу београдском, пожаревачком, смедеревском, крагујевачком и краинском. Филоксерна зараза не може се из корена уништити средствима, којима наша земља располаже. Но ми се можемо очувати од штете, коју она наноси тиме, ако размножимо америчку лозу, којој зараза не шкоди и на њој калемимо наше одабране домаће сорте. Рад око калемљења, кад се распореди како треба према овој поуци, не може бити досадан ни веома скуп. — Свештеници, учитељи, професори, ученици земљоделске школе и ратарнице, учитељских школа и богословије, државни шумари, пољопривредна удружења и сви којима је калемљење ма колико познато, ма колико мило и занимљиво, који су се бавили испитивањем филоксерне заразе, или су били извештачи и учествовали при прегледу винограда, сви су у положају да у овоме послу помогну. На њих и погледамо. Њима се и обраћамо, колико ради тога да се око раширења поуке заузму, толико и ради тога, да помогну да се од мртве речи начини дело.

18-ог јуна 1886 год. у Београду.

Милутин М. Савић,
секретар мин. нар. привреде.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 4. (16.) марта

1886. до
даље наредбе.

- Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по недељником и петком не пре 6 сахата у вече.
Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на поштинске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10³/₄ сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886
ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

Чудо у индустрији!

Само 3 фор. 75 нвч.

кошта код мене од данас особити, регулисан
светлећи сам од себе

САХАТ са ШЕТАЛИЦОМ и ИЗБИЈАЊЕМ

сванога или свано по сахата, са 2 претеге од бронзе, са шеталицом у красном, најфиније политираном, као од ораховог дрвета оквиру, ижљепљен, са дивним циграма, које су опточене ц. кр. масом за светлење и ноћу светле саме од себе као месец, тако да се може а да се не пали свећа одмах видети колико је сахата. За снагу светлења стојим

писмено добар

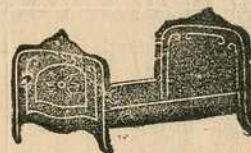
а исто тако јамчим и да сахат добро иде. Ја сам сам изналазач ових сахатова и само их за то тако јестито продајем, јер има више стотина на стоваришту, а треба ми новаца. Пре су ти сахатови трипут толико коштали. Сваки је сахат снабдевен „патентом“. Сахатови се шиљу уз наплату у наточ или за готове новце унапред. Добити се могу,

Фабрика светлећих сахатова са шеталицом

2—4 (Fabrik leuchtender Pendeluhren.)

БЕЧ, III. Hintere Zollamtsstrasse N. 9.

J. X. Рабиновић. — (J. H. Rabinovics.)

ГРДНИ ГУБИТЦИ,

што их је велика Лондонска фабрика гвозденог намештаја „Godrigde Brothers and Comp.“ услед најновијег пада Глезовске фабрике претрпела, тако су ју потресли, да је решила да фабрику затвори и да свој силни намештај, што је преостао, а који је на свима изложбама одликован златним медаљама, за четврти део фабричне цене сасвим распрода. Ја дакле препоручујем од горње куће код мене налазећих се 400 комада гвоздених кревета (кревети су налик на приложену овде слику) за одрасле (дивно израђено и украс за сваки стан и собу), по нечувено багателној цени од 8 ф. (пре су коштали 32 ф. 50 л.). — Нарудбине се отправљају и појединце, док снапа траје, и то сваки комад особито добар и без недостатка; новац се има унапред послати.

Ф. БУГАЊИ. — F. BUGANYI.

СТОВАРИШТЕ МАШИНА

У БЕЧУ, LANDSTRASSE, KRIEGLERGASSE.

Гвоздени кревети су особито у пролеће и у лето кудикамо бољи од дрвених, јер чувају да се у њих не увуче гад и нечистоћа много су трајашнији и дају се расклопити.

11—12

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сам да позлађује, посребљује и поправља оквири (рамове) и све ствари од дрвета, метала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хартије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те ствари сам да позлађује и посребљује.

Цена једне боце (џлаше) 1 фор., 6 боца стају 5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом унаточ.

СИГФРИД ФАЈТ у ВРИНУ,

(Siegfried Feith in Brünn).

3—10